

Пейо Яворов

Душата ми е пуста...

Душата ми е пуста: буря кратка
помете всичко там. Напразно вече
следа бих дирил от мечтата сладка
по тебе, образ потъмнял! Далече,
цял век далече са от мен
миражите на вчерашния ден.

Все пак аз помня: ти дойде желана,
дойде с душа лист още неизписан,
лист бяла книга. В своя вехта рана
перо намокрих: в спомени улисан,
посегнах аз и писах без покой,
от болка се превивах –
и писах с кръв и гной.

Че ти не бе живяла – а живота
бе мене пък задавил. И той свари
с проклети писмена на богоскота
душата ти чрез мене да нашари.
Перо послушно – копие на цар...
Раних аз твоя дух и своя чар.

В очакване, боязън непонятна
владееше предчувствията мои;
изгубих те – пустиня необятна...
Чух змийски съсък в спомените свои.

Перо послушно, копие на цар! –
Раних аз твоя дух, убих и своя чар.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7163>]